

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. Martin Lukáš**
bytem Otovická 139/121, 193 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Zbyškem Kordačem, LL.M. et LL.M.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

za účasti: **O2 Czech republic a.s.**, IČO: 60193336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem
sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 11. 2019, č. j. ÚOHS-R0137/2019/IN-32446/2019/310/MCe,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 9. 7. 2019 přijal žalovaný žádost žalobce o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SvInf“). Předmětnou žádostí žalobce požádal o poskytnutí rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2019, č. j. ÚOHS-S109/2011/DP-02225/2019/830/JVj (dále jen „Požadované rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, mj. tak, že ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S109/2011/DP nebylo prokázáno porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 360/2012 Sb. – dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“ –, účastníkem řízení, společností O2 Czech Republic a.s. (tedy osobou zúčastněnou na řízení před soudem), spočívající ve zneužití dominantního postavení na trhu velkoobchodního širokopásmového přístupu v sítích elektronických komunikací v pevném místě pomocí kovového vedení na území České republiky a na trhu velkoobchodního přístupu k účastnickému kovovému vedení v pevném místě na území České republiky tím, že by v období od 1. ledna 2005 do 31. prosince 2014 stanovil a uplatňoval rozpětí (marže) mezi svými velkoobchodními cenami účtovanými soutěžitelům za služby zprostředkování přístupu ke službám sítě internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL a zpřístupnění účastnického kovového vedení a svými maloobchodními cenami za služby poskytování přístupu ke službám sítě internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL účtovanými koncovým zákazníkům, které by nebylo dostatečné pro to, aby umožnilo jeho konkurentům efektivně soutěžit při poskytování přístupu ke službám sítě internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL koncovým zákazníkům v České republice.
2. Žalobcovu žádost o poskytnutí informace žalovaný odmítl rozhodnutím ze dne 19. 7. 2019, č. j. ÚOHS-V0104/2019/IN-19027/2019/130/JHv (dále jen „Rozhodnutí žalovaného“), a to z důvodů dle § 9 odst. 1 SvInf, neboť dle žalovaného Požadované rozhodnutí obsahuje obchodní tajemství, přičemž povinný subjekt (žalovaný) tyto informace neposkytuje.
3. Proti Rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad, který předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 26. 11. 2019, č. j. ÚOHS-R0137/2019/IN-32446/2019/310/MCe (dále jen „Napadené rozhodnutí“) dle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 16 SvInf zamítl a Rozhodnutí žalovaného potvrdil. V Napadeném rozhodnutí předseda Úřadu uvedl mj. to, že dopisem ze dne 10. 9. 2019 žalovaný žalobci sdělil, že Požadované rozhodnutí bylo v mezitímní době zveřejněno na internetových stránkách žalovaného, přičemž byl žalobci poskytnut příslušný odkaz (v takto zveřejněném rozhodnutí bylo na příslušných místech vyznačeno obchodní tajemství osoby zúčastněné na řízení).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítl nezákonnost Napadeného rozhodnutí. „Anonymizace“ požadované informace (Požadovaného rozhodnutí) v podobě vyznačení obchodního tajemství byla totiž provedena excesivně a v rozporu se SvInf. Předseda Úřadu totiž chybně interpretoval pojem „obchodní tajemství“. To se týká zejména splnění podmínky ocenitelnosti jednotlivých údajů. Dle ustálené judikatury přitom platí, že ocenitelné jsou pouze takové údaje, jejichž vyzrazení je způsobilé se dotknout současného nebo budoucího hospodářského výsledku podnikatele. Předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí však ocenitelnost anonymizovaných údajů v podstatě předpokládá a neodůvodňuje, jak by se vyzrazení anonymizovaných údajů mohlo dotknout současného nebo budoucího hospodářského výsledku osoby zúčastněné na řízení, které se Požadované rozhodnutí týká. Žalovaný, resp. předseda Úřadu, tak žalobci dle jeho názoru neposkytl požadovanou informaci v maximálním zákonném rozsahu, a tím byl žalobce zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím. Proto se žalobce žalobou domáhá zrušení Napadeného rozhodnutí.

5. Žalobce dále rozvedl, že jeho žádost o informace ze dne 9. 7. 2019 žalovaný paušálně odmítl odkazem na § 9 odst. 1 SvInf, když dle něj Požadované rozhodnutí obsahuje obchodní tajemství, přičemž žalovaný tyto informace neposkytuje. Dle žalobce mu však měl žalovaný dle § 12 odst. 1 SvInf Požadované rozhodnutí poskytnout a toliko odstranit ty informace, které skutečně obsahují obchodní tajemství.
6. Podle žalobce byl žalovaný navíc vázán lhůtou k poskytnutí informací podle SvInf a nemohl si tuto lhůtu prodloužit s ohledem na tvrzené vyjasňování obchodního tajemství, které není zákonem nikterak upraveno. Žalobce proto podal proti Rozhodnutí žalovaného rozklad, o němž předseda Úřadu rozhodl až dne 26. 11. 2019, tj. po 4 měsících, zcela v rozporu se striktními lhůtami stanovenými v § 16 SvInf. Žalobce ve shodě se shora uvedeným konstatoval, že v mezidobí žalovaný žalobce dne 10. 9. 2019 informoval o zveřejnění anonymizovaného Požadovaného rozhodnutí na svých internetových stránkách. Žalobce však výslovně ve svém doplnění rozkladu ze dne 16. 9. 2019 sdělil žalovanému, že požaduje poskytnutí Požadovaného rozhodnutí v maximálním zákonném rozsahu. Ve zveřejněném textu Požadovaného rozhodnutí jsou totiž anonymizovány i údaje, které nemohou být považovány za obchodní tajemství.
7. V dalších částech žaloby žalobce rozvádí, že mu Požadované rozhodnutí žalovaný neposkytl v maximálním zákonném rozsahu. Zároveň vymezil, že pojem obchodního tajemství definuje § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), dle kterého „[o]bchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníky zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“. Dle ustálené judikatury pak platí, že aby informace byla obchodním tajemstvím, musí být splněny všechny podmínky současně. V tomto obecném ohledu je žalobce a žalovaný stejného názoru, avšak žalobce se vyjadřuje k jednotlivým podmínkám obchodního tajemství a k jejich splnění či nesplnění v daném konkrétním případě.
8. V první řadě zmiňuje žalobce otázku utajení. Dle žalobce žalovaný příliš akcentuje podmínku, že osoba zúčastněná na řízení určité skutečnosti označuje za obchodní tajemství. K tomu žalobce uvádí, že chápe snahu osoby zúčastněné na řízení označit za obchodní tajemství v podstatě celý text Požadovaného rozhodnutí, protože už jen to, že s ní vedl žalovaný řízení, musí být pro ni citlivá záležitost. Ale je právě na žalovaném, aby se snažil zveřejnit Požadované rozhodnutí v maximálním možném rozsahu, aby mohlo sloužit ke studiu rozhodovací praxe žalovaného tak, aby byla rozhodovací praxe žalovaného pro jiné soutěžitele předvídatelná. Právě žalovaný by tak měl restriktivně interpretovat výjimku v § 9 SvInf týkající se obchodního tajemství a snažit se o co největší transparentnost.
9. Pokud jde o údajnou konkurenční významnost znečitelných údajů, považuje žalobce za nesporné, vzhledem k tomu, že Požadované rozhodnutí se týká skutečností za roky 2005 až 2014, že např. údaje za rok 2005 (tedy 15 a více let staré) již nemohou mít žádnou (ani pravděpodobnou) konkurenční významnost. Rovněž podmínku určitelnosti posuzuje žalovaný příliš paušálně. V případě „běžné nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích“ si žalovaný (či předseda Úřadu) sám odporuje, neboť sám nikde netvrdí, že by zde existoval jakýkoli soutěžní vztah. V konkrétních podmínkách není dáno ani „spojení s obchodním závodem“, neboť žalovaný nezveřejnil ani informaci o tom, za které období nemá k dispozici určité údaje; informace se musí týkat osoby zúčastněné na řízení, nikoli činnosti žalovaného.
10. Nesprávně žalovaný pojal také podmínku ocenitelnosti. U níž totiž splnění předpokládá v podstatě vždy. Rovněž ji pojal zcela chybně, pakliže uvažuje o nákladech vynaložených na vytvoření příslušné informace. To by pak ocenitelná byla i komerčně bezcenná data. Judikatura i doktrína však o ocenitelnosti uvažují tak, že hodnota informace (obchodního tajemství) je dána, pokud je její vyzrazení způsobilé se dotknout současného nebo budoucího hospodářského výsledku podnikatele.

11. Kromě otázky důležitosti práva na svobodný přístup k informacím, u kterého by měly být podmínky omezení poskytování informací vykládány restriktivně, žalobce uvádí i některé jednotlivé příklady chybně znečitelných částí Požadovaného rozhodnutí, aniž by, z důvodu excesivního přístupu žalovaného, měl v úmyslu konkretizovat všechny ukázky nesprávně vyznačovaného obchodního tajemství. U specifikovaných případů však uvádí, že z jejich kontextu vyplývá, že žalovaný neměl k dispozici určitá data za určitá období, neboť je osoba zúčastněná na řízení údajně nemá k dispozici. Žalobci tedy není zřejmé, jak může být informace o tom, že žalovaný nemá data o např. „marketingových aktivitách za rok 2004“ konkurenčně významná a ocenitelná. Je dle žalobce absurdní, aby absence dat určitého druhu byla považována za obchodní tajemství, resp. byla sama o sobě předmětem ocenění. Z jiného příkladu se podává, že jsou označeny jako obchodní tajemství informace, o kterých je vzápětí uvedeno, že jimi nikdo nedisponuje. Dle žalobce se v těchto souvislostech jedná o teoretické závěry žalovaného, nikoliv o informace, které splňují definici obchodního tajemství. Tyto údaje tak nesměly být anonymizovány. Argument žalovaného, že by bylo z těchto dat možné dovodit nějaká jiná obchodní tajemství osoby zúčastněné na řízení, je dle žalobce absurdní a vyvolává důvodné pochybnosti o nestrannosti rozhodování žalovaného (předsedy Úřadu).

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce; vyjádření osoby zúčastněné na řízení a žalobcova reakce

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. V úvodu svého vyjádření žalovaný poukázal na složitost vyznačování obchodního tajemství ve správních rozhodnutích žalovaného a předsedy Úřadu. Tento proces, prodlužovaný a „komplikovaný“ snahou soutěžitelů, jichž se rozhodnutí týkají, označit jako obchodní tajemství v podstatě veškeré poskytnuté a uvedené informace, nutně vede k potřebě spolupráce s takovým soutěžitelem, přičemž míra kooperace jednotlivých soutěžitelů se v tomto směru liší. S ohledem na citlivost věci musí žalovaný při anonymizaci svých rozhodnutí postupovat obezřetně a posuzovat všechny podmínky stanovené občanským zákoníkem, jak tomu bylo i v nynějším případě. Ačkoli pak je vůle soutěžitele označit určité údaje jako obchodní tajemství jednou z nejdůležitějších podmínek pro to, aby tu obchodní tajemství bylo, žalovaný (resp. předseda Úřadu) řádně zvažoval i další zákonné podmínky.
14. Žalovaný má při procesu anonymizace svých rozhodnutí za povinnost dbát i ochrany práv příslušného soutěžitele, který v řízení s žalovaným spolupracoval a poskytoval pro účely řízení informace, které však mohou obsahovat i informace, které tento soutěžitel považuje za své obchodní tajemství. V dané věci však žalovaný, jak již uvedl, komplexně posoudil podmínky pro existenci obchodního tajemství a možnost poskytnout žalobci požadované informace.
15. Nelze také tvrdit, že informace staršího data nutně nemohou splňovat hledisko konkurenční významnosti. Tuto otázku je třeba posoudit v souvislostech toho, že může jít o dlouhodobě shromažďovaný soubor víceúčelových dat, jejichž hodnota se časem neoslabí, ale naopak může nabýt na hodnotě. Vzhledem k tomu, že příslušné informace byly písemně zachyceny, lze mít za to, že byla splněna i podmínka určitosti. Podobné se týká i podmínky běžné nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích, kterou žalobce dává do souvislosti se soutěžním vztahem, resp. jeho absencí. Z tohoto pohledu je třeba chránit jako obchodní tajemství i informace, které by ty které osoby mohly konkurentům příslušného soutěžitele jednoduše sdělit či jinak poskytnout. Nelze tu odhlédnout ani od § 5 odst. 3 SvInf, dle kterého musí povinný subjekt do 15 dní od poskytnutí informací na žádost tyto informace zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Za splněnou pak má vzhledem k okolnostem věci žalovaný také podmínku spojitosti s obchodním závodem osoby zúčastněné na řízení.
16. V případě podmínky ocenitelnosti žalobce podle žalovaného odkazuje na judikaturu, která se týkala situace, kdy požadované informace byly vyžádány od podniku, jehož aktivity jsou financovány z veřejných prostředků, a šlo tedy i o žádost o informace, které vznikly za veřejné

peníze. Nynější případ je však odlišný. Jde totiž o informace vypracované soukromoprávním podnikem. V odkazované věci šlo také o subjekt, který měl na daném trhu monopolní postavení, pročez nemohlo být uplatněno hledisko ocenitelnosti (nyní ale nejde o subjekt s monopolním postavením, nýbrž o soutěžitele pohybujícího se v konkurenčním prostředí mobilních operátorů, kdy je problematické připustit, aby on informace o svých konkurentech neměl, zatímco co oni o něm ano). Jak již bylo řečeno, v současné věci žádal žalobce o informace, které jsou výsledkem správního řízení vedeného žalovaným se soukromoprávním subjektem, na který se SvInf nevztahuje. Za popsané situace bylo třeba dbát na ochranu informací, které daný si soutěžitel přeje ochránit, a které naplňují i další podmínky – kumulativně – pro existenci obchodního tajemství. Také z důvodu procesní ekonomie a rychlosti přistupuje žalovaný k soutěžiteli označeným obchodním tajemstvím benevolentněji, přičemž ale nerezignuje na § 504 občanského zákoníku, který stanoví podmínky pro přiznání ochrany obchodním tajemství. Nicméně ve všech souvislostech a vzhledem k obsáhlosti daných správních rozhodnutí je pro žalovaného složité předvídat, zda zveřejněním i zdánlivě nepodstatných částí daným soutěžitелеm označených jako obchodní tajemství, nedojde na základě a ve spojitosti s dalšími informacemi k jeho vyzrazení.

17. Nadto předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí řádně kategorizoval jednotlivé typy obchodních tajemství, které Požadované rozhodnutí obsahuje, a které byly v souladu s § 504 občanského zákoníku anonymizovány. Tyto informace nemusely nutně představovat obchodní tajemství samy o sobě a izolovaně, ale ve spojitosti či kontextu tuto podmínku splnily.
18. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku. V ní uvedl, že z vyjádření žalovaného k žalobě plyne, že žalovaný za hlavní kritérium pro anonymizaci chybně považuje vůli příslušného soutěžitele. Žalovaný tedy dle žalobce ví, že se osoba zúčastněná na řízení snaží veškeré údaje označit za obchodní tajemství, ale nemá dostatečné kapacity k tomu, aby analyzoval, zda jsou poskytnuté údaje skutečně obchodním tajemstvím, a proto se víceméně spokojí s tím, že osoba zúčastněná na řízení dané údaje za obchodní tajemství označila. Tím, že žalovaný přistupuje k označení obchodního tajemství benevolentněji ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, porušuje SvInf, protože výjimky ze zákona se musí vykládat restriktivním způsobem, aby měla veřejnost co nejširší přístup k rozhodnutím žalovaného. Žalobce má tedy právo na získání Požadovaného rozhodnutí s výjimkou těch údajů, které odůvodněně splňují všechny podmínky § 504 občanského zákoníku a žalovaný si tak nemůže ulehčovat svoji práci a zakazovat veřejnosti se s výsledkem správního řízení skutečně seznámit. Právo na informace má v tomto případě přednost před nekonkrétní a neodůvodněnou ochranou obchodního tajemství.
19. Žalobce také poznamenal, že vztah žalovaného k právům žalobce ilustruje fakt, že přestože předseda Úřadu rozhodl o žalobcově rozkladu žalobce až po 4 měsících, tj. zcela v rozporu se lhůtami stanovenými v § 16 SvInf, argumentuje žalovaný procesní ekonomikou a rychlostí; samotné vyznačování obchodního tajemství zabralo žalovanému 8 měsíců, než vůbec měla veřejnost možnost se alespoň částečně s Požadovaným rozhodnutím seznámit. Rovněž odkaz žalovaného na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, publikovaný pod č. 3155/2015 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), je nepřiléhavý, protože v daném rozhodnutí soud posuzoval poskytnutí informací ve věci výše peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem. Byla posuzována kolize ochrany soukromí a práva na poskytnutí informace, což však není aplikovatelné na daný případ, kde se žalobce domáhá poskytnutí rozhodnutí žalovaného, jehož rozhodovací praxe má být pro veřejnost předvídatelná.
20. Za mylné považuje žalobce také závěry žalovaného k ocenitelnosti anonymizovaných údajů. Údaje z let 2005 až 2014 již nyní nemohou mít žádnou hodnotu a ani žalovaný neuvádí, proč by jakýkoli obchodní údaj měl časem nabývat na hodnotě. Ačkoli se žalovaný dle žalobce ztotožňuje s tím, že v případě subjektu s monopolním postavením nemohou být jeho údaje ocenitelné, zároveň v Požadovaném rozhodnutí uvádí, že podíl osoby zúčastněné na řízení na příslušných trzích se blížil 100 %, přičemž ovšem ve vyjádření k žalobě tvrdí, že se osoba zúčastněná na

řízení pohybuje v konkurenčním prostředí – trhu mobilních operátorů. Argumentace žalovaného je tak nekonzistentní a účelová. Požadované rozhodnutí se trhu mobilních operátorů vůbec netýká, a proto naprostá většina anonymizovaných údajů nemůže obsahovat obchodní tajemství mobilních operátorů. Protože má osoba zúčastněná na řízení monopolní postavení na relevantním trhu, je dle žalobce nutné dojít k závěru, že poskytnutí v současné době anonymizovaných údajů není jakkoliv způsobilé se dotknout současného nebo budoucího hospodářského výsledku osoby zúčastněné na řízení, když nemá žádné konkurenty na relevantním trhu, a proto nemohou být tyto údaje konkurenčně významné, a tedy ani ocnitelné.

21. Stáří anonymizovaných údajů ve spojení s monopolním postavením osoby zúčastněné na řízení pak má za důsledek to, že není dána ani konkurenční významnost znečitelných informací v Požadovaném rozhodnutí.
22. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 219/2017-45, uzavřel žalobce, že obchodnímu tajemství nelze poskytovat větší ochranu než právu na svobodný přístup k informacím. Naopak je nutné obchodní tajemství vykládat restriktivně a poskytnout veřejnosti co nejkompexnější rozhodnutí veřejné správy, aby byla rozhodovací praxe žalovaného co nejpředvídatelnější.
23. K žalobě a celé věci se posléze detailně vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení. Ta předně uvedla, že v příslušném správním řízení, jehož byla jediným účastníkem, jí žalovaný neprokázal jakékoli protiprávní jednání (šlo o prověření z hlediska možného zneužití dominantního postavení v podobě tzv. stlačování marží). Během tohoto řízení musela osoba zúčastněná na řízení poskytovat žalovanému velké množství důvěrných, neveřejných informací týkajících se jejího podnikání. Tyto informace se logicky objevují i v Požadovaném rozhodnutí. Je však třeba poukázat na to, že předmětného správního řízení před žalovaným se pokusila využít společnost VOLNÝ, a.s. (dále jen „Volný“), která podala proti osobě zúčastněné na řízení civilní žalobu, kterou se domáhala náhrady údajné škody, která jí měla vzniknout v důsledku protiprávního jednání osoby zúčastněné na řízení. Tato újma měla společnosti Volný vzniknout jakožto přímému obchodnímu konkurentovi osoby zúčastněné na řízení poskytujícímu služby na stejném (maloobchodním) relevantním trhu. Toto řízení je již pravomocně skončeno, přičemž právním zástupcem společnosti Volný byl v daném řízení právě žalobce.
24. Osoba zúčastněná na řízení rovněž poukázala na to, že společnost Volný se neúspěšně domáhala zpřístupnění jak celého obsahu spisu vedeného žalovaným z důvodu údajného protiprávního jednání osoby zúčastněné na řízení, tak posléze i vybraného dokumentu z tohoto řízení. Žádost podal za společnost Volný právě žalobce. Nynější žalobcová žádost o informace (potažmo žaloba) tak je obcházením zákona (§ 38 správního řádu upravujícího nahlížení do spisu) a žalobce se snaží předmětné informace získat nikoli pro sebe, ale pro společnost Volný. Takový postup je však nepřípustný i dle judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, publikovaný pod č. 3849/2019 Sb. NSS). Nelze připustit také to, že by společnost Volný si opakovanými žádostmi získala postupně přístup k celému správnímu spisu. Obcházení zákona nelze poskytovat ochranu a v takovém případě je nutné poskytnutí požadované informace odepřít.
25. K věci samotné osoba zúčastněná na řízení uvedla, že Požadované rozhodnutí již bylo žalobci poskytnuto, a to v podobě, jaká byla zveřejněna i ve sbírce rozhodnutí žalovaného. Takové poskytnutí informace plně odpovídá SvInf i účelům, které definuje sám žalobce. Veřejná kontrola na fungování veřejné správy a jejím hospodařením s veřejnými prostředky je zajištěna. I rozhodovací praxe žalovaného je v tomto smyslu předvídatelná, neboť anonymizace vybraných údajů nemá na srozumitelnost a vypovídací hodnotu Požadovaného rozhodnutí z hlediska rozhodovací praxe žalovaného žádný vliv – anonymizovány byly jen interní a obdobné informace osoby zúčastněné na řízení a tyto informace nemají žádnou vazbu na veřejné prostředky. Judikatura a příklady uváděné v této souvislosti žalobcem tak nejsou přiléhavé.

26. Napadené rozhodnutí je správné také z toho hlediska, že anonymizace je provedena na základě druhového či typového vymezení; rozhodnutí nemohlo být natolik konkrétní, aby jím předseda Úřadu chráněné informace byl nepřímou či *de facto* vyzradil. Jednotlivé podmínky dle § 504 občanského zákoníku Napadené rozhodnutí řádně a podrobně zdůvodnilo. Naopak žalobcova argumentace je zavádějící, účelová a vytrhává jednotlivé úryvky z kontextu, pakliže obsahuje tvrzení, že žalovaný vymezil obchodní tajemství jen na základě tvrzení osoby zúčastněné na řízení.
27. Osoba zúčastněná rozebírá i jednotlivé podmínky pro existenci obchodního tajemství, jak je definuje občanský zákoník, a jak se jimi zabývalo Napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak za nejrelevantnější, nikoli však jediný relevantní znak, správně uchopilo volní projev pro označení, resp. utajení příslušné informace jako obchodního tajemství. Tento projev je výchozím bodem, který poté žalovaný dále verifikuje a případně zužuje (nikoli rozšiřuje). V tomto smyslu žalovaný jako obchodní tajemství neoznačil vše, co osoba zúčastněná za své obchodní tajemství považovala a označila – ba naopak; osoba zúčastněná na řízení by uvítala vyšší míru anonymizace.
28. Otázku konkurenční významnosti žalovaný také zkoumal a odůvodnil. Znečitelné informace vypovídaly o podnikatelském fungování osoby zúčastněné na řízení. Služby, jichž se týkají, poskytuje osoba zúčastněná na řízení i její konkurenti stále. Tyto informace, cenné v jejich souhrnu, podávají obraz o fungování osoby zúčastněné na řízení nejen směrem do minulosti, ale i do budoucnosti. Konkurenční subjekty by se jimi mohly inspirovat. V tomto smyslu mají hodnotu i starší informace. Jejich znalost by mohla mít konkurenční hodnotu v konkurenčním boji, a to i pro soutěžitele z jiných oblastí telekomunikačních služeb. To, že se těchto údajů snaží domoci společnost Volný, byť prostřednictvím žalobce, svědčí samo o sobě o významnosti daných informací.
29. Ocenitelnost informací je dána úzce v souvislosti s jejich konkurenční významností, což Napadené rozhodnutí rovněž reflektuje. Má-li informace určitý konkurenční význam, je také ocenitelná. V tomto smyslu se vyslovuje i odborná literatura a judikatura. Vyobrazení anonymizovaných rozhodnutí by bylo způsobilé projevit se v hospodářském výsledku osoby zúčastněné na řízení a tyto informace tak jsou ocenitelné. I ze směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 ze dne 8. června 2016 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním (dále jen „Směrnice“) plyne, že informace získává komerční hodnotu a je tedy obchodním tajemstvím již tím, že je důvěrná. Zcela nepřiléhavá je i žalobcova argumentace o monopolním postavení osoby zúčastněné na řízení. I subjekt v monopolním postavení může mít potenciální konkurenty, kteří by důvěrné informace mohli využít ke vstupu na trh. Především pak ale osoba zúčastněná na řízení v žádném případě neměla dominantní (natož monopolní) postavení na maloobchodním relevantním trhu – na tomto trhu je vystavena značnému konkurenčnímu tlaku (mezi konkurenty patří i žalobcův klient, společnost Volný). Právě v podmínkách tohoto trhu zvažoval předseda Úřadu ocenitelnost a konkurenční významnost anonymizovaných informací.
30. Za prokázané má osoba zúčastněná na řízení i další znaky obchodního tajemství: ocenitelnost, běžnou nedostupnost v příslušných obchodních kruzích a souvislost s obchodním závodem. To se týká i informací o tom, že žalovaný neměl k dispozici určité údaje o činnosti osoby zúčastněné na řízení. Takováto informace totiž není primárně informací týkající se činnosti žalovaného, jak tvrdí žalobce, ale informací týkající se přímo osoby zúčastněné na řízení a jejího podnikání. Nadto platí, že i informace o tom, jaké údaje, v jakém rozsahu, podobě, struktuře, detailu a formě podnikatel zpracovává a uchovává či nikoli nepochybně souvisí s jeho obchodním závodem. I negativní informace o tom, že podnikatel nepodnikl určité kroky, nemá určitá aktiva, neuzavřel určité smlouvy atd., a o takových skutečnostech tedy logicky neneviduje informace, nebo je neneviduje v určité struktuře, vypovídá mnohé o jeho podnikatelské činnosti a obchodní strategii, a tedy zcela jednoznačně souvisí s jeho obchodním závodem.

31. Z důvodů obsažených v předchozím odstavci neobstojí ani žalobcová argumentace týkající se specifikace konkrétních nesprávně anonymizovaných údajů v Požadovaném rozhodnutí. Nadto lze odmítnutí žalobcovy žádosti opřít také o to, že obcházení zákona (zneužití práva) nemůže být poskytnuta právní ochrana. Výjimky z poskytování informací se mohou opírat také o § 2 odst. 3 SvInf ve spojení s § 20 odst. 1 písm. c) a § 24 zákona (povinnost žalovaného zveřejňovat svá pravomocná rozhodnutí ve spojení s povinností mlčenlivosti), resp. o § 11 odst. 3 SvInf.
32. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení replikoval žalobce. Ten odmítl argumentaci o obcházení zákona: žalobce se toliko snaží získat Požadované rozhodnutí v takovém rozsahu, aby z něj mohl vyčíst metodologii žalovaného v případech stlačování marží. Jde tedy o legitimní zájem na kontrole a porozumění rozhodovací praxe žalovaného. Žalobce nijak neskrývá, že je zástupcem společnosti Volný v jiném řízení. Tato skutečnost, stejně jako žádosti společnosti Volný o nahlížení do správního spisu, je však irelevantní. Žalobce svou identitu nezamtlžoval a v tomto smyslu jsou související úvahy osoby zúčastněné na řízení absurdní a mají odvést pozornost od podstaty věci.
33. Dále jsou dle žalobce požadované informace zastaralé. Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“) totiž považuje 5 a více let staré informace za „historické“ a z toho důvodu pozbývající své tajné povahy i ochrany. Osoba zúčastněná na řízení by mohla prokazovat opak, tedy že předmětné informace dosud zastaralé nejsou a zasluhují si ochrany coby obchodní tajemství, avšak toto nijak neučinila a jen poukazovala na to, že by tyto informace teoreticky mohly být konkurenčně významné. Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení se snaží žalobci zabránit v přístupu k informacím, na které má ze zákona právo.
34. Kromě toho, že anonymizované údaje nespádají ani pod jiné výjimky, o nichž hovoří osoba zúčastněná na řízení, je třeba poukázat i na další skutečnosti. Osoba zúčastněná na řízení sama přiznává, že mezi anonymizovanými údaji označenými jako obchodní tajemství je i metodika stanovení nákladů a výnosů služeb nebo metodika výpočtu stlačování marží. Tyto informace však v žádném případě nemohou být jejím obchodním tajemstvím, protože metodika je obecně pracovní postup žalovaného, nesplňuje tak podmínky obchodního tajemství, a to zejména konkurenční významnost, ocenitelnost a souvislost s obchodním závodem. Stejnou metodiku by měl žalovaný uplatňovat u všech stejných případů stlačování marží. Je tak evidentní, že metodiky (tj. informace, jak žalovaný posuzoval stlačování marží) nemohou být obchodním tajemstvím osoby zúčastněné na řízení, protože se primárně týkají činnosti žalovaného, nikoliv osoby zúčastněné na řízení. Pokud sama osoba zúčastněná na řízení uvádí, že jsou (na její výslovnou žádost) anonymizovány i údaje týkající se metodiky stlačování marží, je evidentní, že jsou údaje v Požadovaném rozhodnutí anonymizovány zcela excesivně.
35. Poslední, opět zevrubné, podání ve věci učinila osoba zúčastněná na řízení. Ta zdůraznila snahu žalobce o obcházení zákona prostřednictvím žádosti o informace, která má vést k využití zjištěných údajů společností Volný.
36. Argumentace o zastaralosti anonymizovaných údajů je dle osoby zúčastněné na řízení zavádějící. Anonymizovány byly totiž údaje staršího i novějšího data, přičemž mnoho z nich lze označit za nadčasová. Je také třeba vycházet ze stavu k okamžiku rozhodování žalovaného a předsedy Úřadu, což byl rok 2019. Navíc ochrana obchodního tajemství je zásadně časově neomezená. Z toho tradičně vychází jak Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO), tak i český právní řád. Závěry SDEU, na které žalobce odkazuje, jsou navíc pro žalovaného při vyřizování žádostí dle SvInf nezávazné a neaplikovatelné, jakož i neodůvodněné a nepřesvědčivé. K tomu přistupuje, že žalobce odhlíží od jejich kontextu. Nemohou tedy představovat závazný výklad výjimek z práva na přístup k informacím dle SvInf, ani závazný výklad definice obchodního tajemství ve smyslu § 9 SvInf a § 504 občanského zákoníku.
37. Lichou shledává vzhledem k okolnostem věci osoba zúčastněná na řízení i argumentaci, že by měla nyní prokazovat naplnění znaků obchodního tajemství u informací starších 5 let. Takovou

povinnost by osoba zúčastněná na řízení snad mohla mít v rámci kooperace s žalovaným, která nakonec vedla k anonymizaci, kdy se vyjadřovala k naplnění všech znaků obchodního tajemství v případě všech dotčených údajů. V daném směru pak osoba zúčastněná na řízení ani nemůže s žalobcem konkrétněji polemizovat, neboť by tím důvěrné informace fakticky vyrazila. Naopak sám žalobce k „historičnosti“ anonymizovaných informací uvádí toliko obecnou argumentaci.

38. Žalovaný dle osoby zúčastněné na řízení v napadeném rozhodnutí jasně uvedl, že anonymizované údaje se netýkají jeho činnosti, nýbrž právě osoby zúčastněné na řízení, a to i v souvislosti s metodikou stanovení nákladů a výnosů služeb a metodikou výpočtu stlačování marží. Žalovaný tak neanonymizoval žádný obecný popis metodik, nýbrž popis konkrétní aplikace těchto metodik, z níž jsou seznatelná konkrétní účetní a jiná interní data osoby zúčastněné na řízení.

IV. Posouzení věci soudem

39. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) Napadené rozhodnutí, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání. Ve věci soud rozhodoval bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přestože žalobce prezentuje důkladnou a kvalifikovanou (kvalitní) argumentaci.

IV. a) Obecně k problematice obchodního tajemství a Napadeného rozhodnutí

40. Jádrem sporu přitom je to, zda žalovaný, potažmo předseda Úřadu, rozhodl správně, pakliže žalobci Požadované rozhodnutí poskytl v konkrétní anonymizované podobě (což žalobce zpochybňuje a namítá, že Požadované rozhodnutí mu mělo být poskytnuto/zpřístupněno v širším rozsahu), respektive zda je Napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněné. Stranou pak soud nechává problematiku lhůt, v nichž žalovaný a předseda Úřadu rozhodovali (tato otázka by měla případně místo v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu), jakož i některé procesní postupy žalovaného a předsedy Úřadu. Jde např. o způsob „změny“ prvostupňového rozhodnutí Napadeným rozhodnutím. Těmto otázkám se totiž žalobce v rámci žalobních bodů nevěnuje.
41. Soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že prvotní žádost žalobce ze dne 9. 7. 2019 byla odmítnuta výše specifikovaným Rozhodnutím žalovaného, a to z důvodů dle § 9 odst. 1 SvInf, neboť dle žalovaného Požadované rozhodnutí obsahuje obchodní tajemství, přičemž povinný subjekt (žalovaný) tyto informace neposkytuje. Následně žalovaný dopisem ze dne 10. 9. 2019 žalobci sdělil, že Požadované rozhodnutí v mezitímní době zveřejnil na svých internetových stránkách, přičemž žalobci poskytl příslušný odkaz. Z tohoto stavu věci vycházel i předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí.
42. Již zde soud konstatuje, že Rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný „paušálně“ odmítl žalobcovu žádost dle § 9 odst. 1 SvInf, není možné považovat za zákonné. V tomto smyslu soud plně odkazuje na komentářovou literaturu, dle níž „[o]bchodním tajemstvím mohou být pouze ‚skutečnosti,‘ tj. ve smyslu SvInf ‚informace‘ (§ 3 odst. 3), vykazující pojmové znaky obchodního tajemství. To především znamená, že předmětem ochrany obchodního tajemství ve smyslu komentovaného ustanovení zásadně není určitý dokument (např. smlouva) jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) ve smlouvě uvedené, které splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem [...] V naprosté většině případů bude skutečnost taková, že pouze určitá část (části) požadovaného dokumentu bude obsahovat informace, které bude možno legitimně považovat (a chránit) jako obchodní tajemství. Tato skutečnost pro aplikační praxi povinných subjektů znamená, že je-li žádána kopie určitého dokumentu (typicky smlouvy), zásadně nelze odmítnout poskytnutí (celé) této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt se musí v takovém případě vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) ve smlouvě obsaženým a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství; pouze v kladném případě lze ve vztahu k takto určeným údajům uplatnit ochranu dle komentovaného ustanovení. Povinný subjekt bude proto muset vydat

kopii (event. doslovné opisy) všech částí smlouvy, které – jako obchodní tajemství – chráněny nejsou. [...] To konkrétně znamená, že povinný subjekt s využitím § 12 [...] poskytne kopii požadovaného dokumentu, v níž anonymizuje ty jeho části, které mají povahu obchodního tajemství, a současně vydá rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 z důvodu ochrany obchodního tajemství“ (Rotbanzl, L. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Furek, A., Rotbanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 465–466).

43. Žalovaný tedy neměl odmítnout žalobcovu žádost jako celek, ale měl žalobci zpřístupnit ty části Požadovaného rozhodnutí, které neobsahovaly obchodní tajemství. Skutečnost, že neposkytnutí Požadovaného rozhodnutí jako celku, neboť jen jeho části obsahují obchodní tajemství, nebylo „správné“, ostatně dokumentuje samo Napadené rozhodnutí. Konečná podoba poskytnutí požadované informace však byla dána na základě zmíněného dopisu ze dne 10. 9. 2019 ve spojení s Napadeným rozhodnutím a v rámci žalobních bodů se soud zabývá právě tímto stavem věci. Jak již soud uvedl či naznačil, předmětem posouzení v rámci tohoto rozsudku nebudou lhůty, v jejichž rámci žalovaný a předseda Úřadu rozhodli popsáním způsobem, a tedy ani důvody, které vedly k „prodlení“ s poskytnutím informace (složitost určení obchodního tajemství, nutnost kooperace s příslušným soutěžitelem při řešení této otázky apod.). Samotná „kooperace“ s dotčeným subjektem při vyznačování obchodního tajemství však je v souladu se zákonem (viz bod [108] rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62; tam rovněž k otázce zachování lhůt dle SvInf v takovém případě).
44. Obecně pak soud uvádí, že obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k informacím. Co je materiálně obchodním tajemstvím dříve vymezoval § 17 zákona č. 543/1991 Sb., obchodní zákoník, a nyní jej definuje § 504 občanského zákoníku. Podle něj „[o]bchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“.
45. Podle § 9 odst. 1 InfZ pak platí, že pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Výjimku vymezuje odstavec 2, který stanovuje, že při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.
46. K odmítnutí poskytnutí informace však nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby (ani osoby, která je nositelem tvrzeného obchodního tajemství) na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena *de iure*, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích dle § 504 občanského zákoníku. To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci přezkoumatelným způsobem uvést, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. U dotčených informací lze typově vymezit jejich povahu; po typovém vymezení požadované informace stačí uvést, v čem konkrétně je spatřováno naplnění znaků obchodního tajemství (k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015-195).
47. Přínejmenším po formální stránce žalovaný či předseda Úřadu postupovali v souladu s výše vymezenými požadavky. V Napadeném rozhodnutí předseda Úřadu určil tři typové kategorie informací, které považoval za obchodní tajemství. Šlo o: i) kategorii závazků, ke kterým osoba zúčastněná na řízení v rámci správního řízení přistoupila či je navrhla (viz bod 29. Napadeného rozhodnutí); ii) časové údaje, v jednotkách měsíců či let, jež indikují určité finanční či účetní údaje, jako například dosažení příjmů za určité časové období nebo stanovení cen poskytovaných služeb za toto období (viz bod 35. Napadeného rozhodnutí); iii) údaje o použitých metodách výpočtu stlačování marží, ale také odhad nákladů či způsob výpočtu a účtování jednotlivých služeb osoby zúčastněné na řízení, informace o skladbě a struktuře nákladů či zákaznické základny a další účetní informace, které bylo nutné opatřit k posouzení údajného zneužití

dominantního postavení – jak zde předseda Úřadu uvedl, žalovaný „*vycházel z účetního modelu a údajů poskytnutým i vypracovaným daným účastníkem řízení, přičemž jsou porovnávány i s jinými účetními modely, které jsou běžně k těmto výpočtům používány, avšak jejich aplikace závisí na dostupných relevantních datech*“ (viz bod 41. Napadeného rozhodnutí). Po vymezení těchto typových kategorií v napadeném rozhodnutí následuje zvážení jednotlivých definičních znaků obchodního tajemství, které se k nim mají pojit.

48. V reakci na jednotlivé žalobní body však je třeba zvážit, zda popsaný formálně řádný postup ob stojí i po obsahové stránce. Soud pak připomíná, že obchodní tajemství tvoří skutečnosti

- a) konkurenčně významné,
- b) určitelné,
- c) ocenitelné,
- d) v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti,
- e) související se závodem,
- f) jejichž vlastníky zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení,

přičemž tyto znaky musejí být splněny současně (kumulativně). Ve zkratce pak v případě obchodního tajemství jde, za splnění dalších zákonných podmínek, „*o všechny takové neběžné skutečnosti, u nichž se lze důvodně domnívat, že zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu (resp. v hospodářské soutěži)*“ (Tuháček, M. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019).

IV. b) Podmínka utajení

49. Jako první žalobce v žalobě rozporuje podmínku utajení. Tato námitka směřuje spíše než proti tomu, že by osoba zúčastněná na řízení utajení informace nezajišťovala kvalifikovaným způsobem, proti tomu, jak důležitost této podmínky pojmá žalovaný, resp. předseda Úřadu. Žalobce tedy primárně nenamítá, že by osoba zúčastněná na řízení utajení informací nezajišťovala, ale to, že předseda Úřadu považuje za rozhodující právě tuto vůli po utajení; dle žalobce v podstatě považuje Napadené rozhodnutí za naplněné i všechny další podmínky, pakliže příslušný soutěžitel vyjádří svůj úmysl dotčené informace utajit.

50. S takto pojatou námitkou soud nesouhlasí. Celý text Napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že se předseda Úřadu zabýval i naplněním zbývajících definičních znaků obchodního tajemství (srov. obecný popis jeho postupu dle bodu 47. tohoto rozsudku). Lze snad žalobci přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí význam podmínky utajení silně zdůrazňuje, a to zejména v bodech, na které žalobce výslovně odkazuje. Není však možné tvrdit, že by se jednalo o jedinou podmínku, kterou by se předseda Úřadu zabýval a žalobcova argumentace tak do jisté míry vytrhává určité formulace Napadeného rozhodnutí z jejich kontextu.

51. Napadené rozhodnutí tak vychází spíše z toho, že vůle po utajení určité informace je výchozím bodem pro zkoumání existence obchodního tajemství. Bez ní by nebylo možné o obchodním tajemství a o nutnosti je utajovat vůbec hovořit. V tomto smyslu je třeba adekvátně vykládat např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106, dle kterého pouhé označení informace podnikatelem za obchodní tajemství není dostačující k tomu, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta s odkazem na § 9 odst. 1 SvInf, neboť správní orgán je vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství; přitom však je s ohledem na „*vymezení pojmu obchodní tajemství [...] nepochybně prioritní, aby podnikatel, který chce určité skutečnosti chránit jako obchodní tajemství, sám tyto takto aktivně označil*“.

52. S ohledem na vůli osoby zúčastněné na řízení příslušné informace utajovat jako obchodní tajemství, kterou projevila vůči žalovanému, považuje soud předmětnou podmínku za naplněnou a v tomto smyslu Napadené rozhodnutí za zákonné. Pakliže i v této souvislosti žalobce zmiňuje důležitost restriktivní interpretace a aplikace výjimky dle § 9 odst. 1 SvInf, vyjádří se soud k této otázce níže.

IV. c) Podmínka konkurenční významnosti

53. V případě podmínky konkurenční významnosti žalobce uvádí, že tu Napadené rozhodnutí blíže nezkoumá, což je problematické zejména s ohledem na stáří dotčených informací, které byly již – přinejmenším zčásti – 15 let staré. Žalobce se domnívá, že ať už byly ve své době jakkoli důležité, nemohou již nyní mít žádnou konkurenční významnost; případný opak by měl žalovaný (či předseda Úřadu) prokázat. V krátkosti pak soud v této souvislosti vymezuje, že „[s]kutečnost je konkurenčně významná, jestliže tomu, komu náleží, poskytuje nebo může poskytovat výhodu ve srovnání se subjekty, které se zabývají určitou obchodní (tedy výdělečnou) činností. Přitom není podstatné, jestli je aktuálně využívána. Konkurenční význam skutečnosti může spočívat ve schopnosti vyprodukovat a prodat více, kvalitněji nebo s nižšími náklady atd.“ (Svoboda, K. § 504 [Obchodní tajemství] In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (obecná část). 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020).
54. Soud k dané námitce uvádí, že naplnění podmínky konkurenční významnosti bude zpravidla obtížněji prokazatelné než v případě vůle a kroků podnikatele pro utajení příslušné informace. Soud obecně souhlasí s Napadeným rozhodnutím, že u tohoto znaku obchodního tajemství vyvstává problém v tom, že lze jen složitě posoudit konkurenční významnost dané informace či skutečnosti, aniž by byla vyzrazena, čímž by se popřel význam samotného obchodního tajemství. V tomto smyslu se vyslovuje i komentářová literatura, dle níž „konkurenční významnost je kritériem relačním, které předpokládá srovnání soutěžního postavení vlastníka obchodního závodu s jinými subjekty. To ale v situaci, kdy má vlastník obchodního závodu zajišťovat utajení obchodního tajemství, může být obtížné. Jak se má totiž posuzovat, zda jsou skutečnosti konkurenčně významné, když jsou nebežné a ještě navíc mají být tajné?“ (Konkal, P., Lasák, J. § 504 [Obchodní tajemství]. In: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1784, marg. č. 3.)
55. Tentýž odborný pramen, jehož závěry předseda Úřadu výslovně převzal v Napadeném rozhodnutí, k tomu uvádí: „Aby se předešlo tomuto interpretačnímu problému, je třeba říci, že konkurenční významnosti se rozumí pouze ‚pravděpodobná konkurenční významnost‘. Tedy jde o takové nebežné skutečnosti, u nichž se lze důvodně domnívat, že zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu (resp. v hospodářské soutěži). Tomuto výkladu by ostatně odpovídala i dílce čl. 39 odst. 2 písm. b) Dohody TRIPS (‚mají komerční hodnotu proto, že jsou tajné‘).“ Přitom „[k]onkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejrůznější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace apod. Obchodním tajemstvím může být např. i organizační změna u zaměstnavatele, který je podnikatelem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1874/2004)“.
56. Tato generální východiska akceptuje i soud. Soud tak považuje za možné, aby žalovaný vycházel z „pravděpodobné konkurenční významnosti“. V tomto smyslu pak k (ne)naplnění předmětného znaku žalobce v dané části žaloby uvádí toliko to, že konkurenční významnost nemůže být dána s ohledem na stáří dotčených informací. Takový pohled však soud má za příliš zjednodušující. Přitom se domnívá, že typově vymezené kategorie informací dle Napadeného rozhodnutí (viz bod 47. tohoto rozsudku) spadají pod jevy, které obecně mohou tvořit obchodní tajemství (srov. literatura citovaná v bodě 55. tohoto rozsudku; s ohledem na konkrétní žalobní argumentaci soud dodává, že obchodní tajemství mohou představovat i různé cenové kalkulace, kalkulace nákladů a výnosů apod. – viz Rothanzl, L. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 464 a 465).

Principiálně pak žalobce takto vymezené kategorie podle soudu nezpochybňuje (k upřesnění této otázky viz níže).

57. Pakliže soud hovořil o – v jistém smyslu – zjednodušující žalobcově argumentaci, dodává, že v intencích Napadeného rozhodnutí, ve spojení s vyjádřením žalovaného k žalobě, je možné vycházet z toho, že soubor dat nasbíraný za delší časové období může být např. z pohledu evidence a analýzy cenný (i pro konkurenty dotčeného soutěžitele), neboť dává podnikateli informační bázi pro zhodnocení minulých výsledků a na jejich základě i pro kvalifikovaný odhad výsledků budoucích. Taková informační základna dle názoru soudu naplňuje potenciální kategorii „pravděpodobné konkurenční významnosti“ (viz bod 55. tohoto rozsudku) a seznámení se s ní by eventuálně mohlo představovat cennou informaci i pro konkurenční subjekt. Nelze tak bez dalšího říci, že pro toho, kdo v rámci své činnosti a aktivity na trhu určitá data dlouhodobě shromažďoval (takřkajíc „na vlastní kůži“), tato data po uplynutí doby několika let pozbývají významu (a naopak nemají význam pro nikoho dalšího). Nadto zdaleka ne všechna data, kterých se anonymizace týká, byla v době rozhodování předsedy Úřadu stará 15 let, kteroužto dobu žalobce akcentuje. Pokud žalobce hovoří o datech starších pěti let, která již nemají mít konkurenční význam, domnívá se soud, že se opět jedná o příliš paušalizující závěr; to se týká i toho, pokud tyto své vývody žalobce opírá o rozhodnutí SDEU. Český právní řád nezná konkrétní dobu, po níž by informace ztrácely povahu obchodního tajemství, a odkazované rozhodnutí SDEU v tomto smyslu nelze brát jako „obecně závazné“, nýbrž v jeho jedinečném a konkrétním kontextu, který je v nyní posuzované věci odlišný.

IV. d) Podmínka určitosti

58. Vadnost posouzení podmínky „určitosti“ obchodního tajemství žalobce v žalobě stručně a nepřímě namítá tak, že uvádí, že dle Napadeného rozhodnutí je tato podmínka naplněna v podstatě vždy.
59. K tomu soud uvádí, že „určitost“ je dle něj v zásadě dána, pokud je příslušná informace zachycena ve smyslu vnímatelné podobě; pokud tedy je ta která informace zachycena na materiálním nosiči, lze vycházet z toho, že je určitelná. K tomu uvádí odborná literatura, že v případě určitelnosti určitých skutečností se jedná „o požadavek jejich objektivní vnímatelnosti. Pouze takové skutečnosti, které lze zachytit či popsat ve smyslu vnímatelné podobě, jsou způsobilé tvořit obchodní tajemství. Proto například pouhé znalosti či dovednosti, jež nejsou nějakým způsobem zachyceny, obchodní tajemství netvoří“ (Koukal, P., Lasák, J. § 504 [Obchodní tajemství]. In: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1555, marg. č. 19).
60. V případě příslušných informací či skutečností, které byly výslovně zachyceny v Požadovaném rozhodnutí (a se kterými se žalovaný seznámil na základě sdělení osoby zúčastněné na řízení) tak podle názoru soudu lze hovořit o jejich určitelnosti. Tento závěr soud vztahuje i na ty anonymizované pasáže, u kterých Požadované rozhodnutí hovoří tak, že dotčené informace nejsou žalovanému známe, resp. že tyto informace osoba zúčastněná na řízení neshromažďovala. Pokud je totiž zřejmé, že např. některá období nejsou kryta evidencemi či různými záznamy osoby zúčastněné na řízení, tak logicky by v případě „odtajnění“ informací o takových obdobích (či jiných skutečnostech a jevech) bylo možné odvodit obsah reálně existujících a v tomto smyslu neproblematicky „určitelných“ skutečností. Rovněž ochranu obchodního tajemství je třeba interpretovat s ohledem na relevantní kontext a materiální naplnění daného požadavku, pročež i v tomto směru považuje soud Napadené rozhodnutí za zákonné.

IV. e) Podmínka nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích

61. Žalobce spatřuje nezákonnost Napadeného rozhodnutí také ve vymezení znaku obchodního tajemství v podobě běžné nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích. Dle žalobce předseda Úřadu v této souvislosti zmiňuje nutnost soutěžního vztahu mezi „vlastníkem tajemství a tím, vůči

němuž je obchodní tajemství vymezováno“, avšak tím si sám odporuje, neboť nikde netvrdí, že by zde jakýkoli soutěžní vztah existoval.

62. Danou argumentaci považuje soud za zavádějící. Předseda Úřadu totiž žalobcem citovanou formulaci a nutnost existence soutěžního vztahu pojímá způsobem, který je třeba hodnotit v jeho celkových souvislostech. Např. v bodě 24. Napadeného rozhodnutí uvádí, že běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích je zásadním znakem obchodního tajemství, přičemž to implikuje určitý účel obchodního tajemství, a sice ochranu podnikatelova např. *know how*, které ho odlišuje od konkurence a zlepšuje jeho postavení na trhu. K tomu předseda Úřadu, s odkazem na komentářovou literaturu dodává, že tato nedostupnost se vztahuje nejen na bezprostřední konkurenty, nýbrž že „[b]ěžná nedostupnost skutečností tvořících obchodní tajemství představuje jejich nedostupnost nejen ve vztahu ke konkurentům (srov. podmínku konkurenční významnosti obchodního tajemství), ale i ve vztahu k osobám, které by mohly konkurentům obchodní tajemství jednoduše sdělit či jinak poskytnout.“ (Napadené rozhodnutí zde uvádí odkaz „Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017*“.) Tento závěr považuje soud jednak za správný, jednak za ozřejmující, jak je třeba pojímat zmiňovaný soutěžní vztah.
63. Není dle soudu vážnějších pochyb o tom, že zpřístupnění obchodního tajemství žalobci by mohlo vést k seznámení se s tímto obchodním tajemstvím i dalším osobám, včetně konkurentů. Aniž by soud považoval za nutné hlouběji se zabývat skutečnostmi, na které v tomto kontextu odkazovala osoba zúčastněná na řízení, tedy že žalobce v jiném řízení vystupuje v pozici právního zástupce subjektu, který s osobou zúčastněnou na řízení vede soutěžně podložený soukromoprávní spor, poukazuje např. na § 5 odst. 3 SvInf. Dle věty první tohoto ustanovení platí, že „[d]o 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup“. Zpřístupnění Požadovaného rozhodnutí žalobci v rozsahu zasahujícím do obchodního tajemství osoby zúčastněné na řízení by ve svém důsledku znamenalo mj. možnost seznámit se s předmětným obchodním tajemstvím širokému okruhu dalších subjektů, včetně případných konkurentů.
64. V návaznosti na shora uvedené soud také z principiálních důvodů nehodlá blíže řešit polemiku nastolenou žalobcem, zda osoba zúčastněná na řízení vzhledem ke svému údajnému monopolnímu postavení má či nemá konkurenty, resp. jakého relevantního trhu se v této souvislosti týká Požadované rozhodnutí. Žalobcova argumentace totiž implikuje závěr, že podnikatel v monopolním postavení z podstaty nemůže mít obchodní tajemství, neboť tu nejsou žádní jeho konkurenti, tedy žádné „příslušné obchodní kruhy“. Tuto úvahu považuje soud za nesprávnou a svádějící předmět sporu mimo jeho podstatu a jádro. Soud se naopak domnívá, že i subjekt v monopolním postavení na relevantním trhu může být na svých hospodářských výsledcích (konkurenčně) znevýhodněn tím, že jsou některé informace o něm zpřístupněny vybraným osobám nebo dokonce obecně. Nelze totiž vyloučit např. vstup jiného subjektu na trh, a to kupř. s pomocí informací, které jinak tvoří „monopolistovo“ obchodní tajemství; to je tedy způsobilé zhoršit jeho soutěžní postavení. S ohledem na právě konstatované tak soud blíže neanalyzuje, jaký je relevantní trh dle Požadovaného rozhodnutí a jaké je postavení osoby zúčastněné na řízení na tomto trhu. Pokud se touto otázkou nezabývalo ani Napadené rozhodnutí (kdy nadto problematika „monopolista a obchodní tajemství“ byla nastolena až v řízení před soudem), nepovažuje je soud v tomto směru za vadné.
65. Soud zde dodává, že žalobce v této souvislosti dovozuje z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 5 A 83/2015-41, (tedy v podstatě, že v případě monopolisty nelze hovořit o obchodním tajemství), závěry, které daný rozsudek neobsahuje. Lze však uznat, že tuto argumentaci žalobce rozvinul i na základě nepřesvědčivé formulace, kterou žalovaný uvedl v bodě 17. vyjádření k žalobě („V žalobcem citovaném rozsudku byly požadované informace vyžádány od podniku, jehož aktivity jsou ve své podstatě financovány z veřejných prostředků a tedy šlo i o žádost o informace, které vznikly za veřejné peníze, přičemž v nyní projednávaném případě se jedná o informace vypracované soukromoprávním subjektem. Vzhledem k monopolnímu postavení subjektu na daném trhu v žalobcem citované

judikatuře, zde hledisko ocenitelnosti logicky uplatněno být nemohlo, což správně uznal i správní soud, který nicméně kritizoval především nedostatek odůvodnění i v odvolacím řízení, kteréžto rozhodnutí shledal kvůli této vadě jako nepřezkoumatelné.“). To však nic nemění na zákonnosti samotného Napadeného rozhodnutí.

IV. f) Podmínka spojení s obchodním závodem

66. Dle žalobce nebylo Napadené rozhodnutí zákonné ani s přihlédnutím ke zhodnocení podmínky, že obchodní tajemství musí být spojené s obchodním závodem. Žalobce zde zmiňuje zejména to, že pokud se např. v bodě 229. Požadovaného rozhodnutí hovoří o tom, že žalovaný nemá k dispozici určité údaje, nejde o skutečnosti spojené s obchodním závodem osoby zúčastněné na řízení, nýbrž s žalovaným a jeho činností.
67. I v tomto případě považuje soud žalobcovu argumentaci za sofistikovanou, nicméně nepřiléhavou. Pokud totiž Požadované rozhodnutí hovoří o situacích, kdy nejsou určité informace žalovanému známy, činí tak v souvislosti s tím, že osoba zúčastněná na řízení takovými informacemi také nedisponuje (neviduje je apod.); tudíž by uvedení toho, jakými informacemi osoba zúčastněná na řízení disponuje, jaké eviduje, užívá ke svým kalkulacím apod., mohla vést úvahou (argumentem) *a contrario* k tomu, s jakými informacemi osoba zúčastněná „kalkuluje“ (či jinak řečeno, jaký je obsah obchodního tajemství v konfrontaci s tím, jaký jeho obsah není; k tomu srov. také bod 60. tohoto rozsudku). Proto soud i takové informace považuje za daných podmínek za součást obchodního tajemství, u něhož jinak není pochyb o tom, že s obchodním tajemstvím souvisí („*Obchodní tajemství souvisí se závodem, jestliže ten, kdo se domáhá ochrany obchodního tajemství, disponuje se souborem jmění, které vytváří obchodní závod ve smyslu § 502 a při jehož provozu je informace tvořící obchodní tajemství využívána nebo je alespoň potenciálně využitelná.*“; viz Svoboda, K. § 504 [Obchodní tajemství] In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (obecná část). 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020).

IV. g) Podmínka ocenitelnosti

68. Podrobněji se žalobce věnuje otázce (ne)splnění podmínky ocenitelnosti obchodního tajemství, resp. nedostatkům Napadeného rozhodnutí v tomto směru.
69. Zde soud částečně přisvědčuje žalobci, že Napadené rozhodnutí se k problematice ocenitelnosti předmětných informací v bodech 37. a 43. postavilo způsobem, který nelze považovat za bezesbýtku správný, a který se v určitém rozsahu vymyká ustáleným doktrinálním názorům. Atribut ocenitelnosti nelze totiž určitým informacím přiřknout na základě toho, že na jejich „*vypracování bylo zapotřebí vynaložit určité finanční prostředky*“, resp. že „*musely být konkrétním způsobem vypracovány, kterážto činnost je objektivně ocenitelná na základě množství práce nutně vynaložené k jejich vypracování v rámci soutěžitelova závodu, či k tomuto účelu mohou být použity soukromé společnosti, jež tyto služby za úplatu poskytují*“.
70. Jako ilustraci lze uvést následující odborné názory opřené o judikaturu: „*Zatímco § 17 ObchZ stanovil, že skutečnosti tvořící obchodní tajemství mají mít alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, § 504 ObčZ požaduje, aby dané skutečnosti byly ocenitelné. Jedná se tedy o to, že je u daných skutečností třeba určit jejich směnnou hodnotu. Není tedy rozhodná hodnota technická či estetická, nýbrž pouze hodnota peněžní. Cena daných skutečností se potom určí jako cena obvyklá (§ 492 odst. 1). Požadavek ocenitelnosti je opět do určité míry problematický, neboť pokud má jít o skutečnosti neběžné a navíc konkurenčně významné, může být velmi obtížné provést srovnání daných skutečností s jinými neběžnými konkurenčně významnými skutečnostmi tak, aby se stanovila cena, která by byla dosažena při prodeji stejného, případně obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění (NS 23 Cdo 500/2012). Lze se proto domnívat, že v praxi se nebude možné vyhnout tomu, že se u obchodního tajemství bude pouze určovat ‚potenciální hodnota‘ (viz též bod 14 preambule směrnice 2016/943/EU: ‚Takové know-how nebo informace by navíc měly mít komerční hodnotu, ať již skutečnou, nebo potenciální‘). (viz Koukal, P., Lasák, J. § 504 [Obchodní*

tajemství]. In: *Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1555, marg. č. 21–22.*)

71. V obdobném smyslu pak i další pramen: „*Ocenitelností skutečnosti se vyjadřuje zásada, že za informaci, jež je obchodním tajemstvím, se nemá pokládat skutečnost, která svému nositeli poskytuje natolik zanedbatelnou konkurenční výhodu, že její význam nelze vyjádřit v penězích. Skutečnost je ocenitelná jen tehdy, když má konkrétní hodnotu nejen z pohledu svého nositele, ale i z pohledu třetích osob, když tato objektivní hodnota se odvíjí právě od míry konkurenčního významu této skutečnosti. Není tedy možné, aby její nositel přisoudil obchodnímu tajemství tzv. mimořádnou cenu dle § 492 odst. 2° (Svoboda, K. § 504 [Obchodní tajemství] In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (obecná část). 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020).*
72. Z uvedeného soud vyvozuje, že potíže s ocenitelností informací tvořících obchodní tajemství jsou obdobné jako u znaku spočívajícího v konkurenční významnosti. Konkrétní „ocenitelnost“ je obtížně zjistitelná s ohledem na to, že jde o případ „neběžných skutečností“, pročez lze, s i ohledem na jejich utajování, provádět srovnání s jinými obdobnými skutečnostmi jen složitě či nepřímou. I zde tak jde, slovy citovaného komentáře, o „potenciální hodnotu“; jde tedy o podobné východisko jako v případě konkurenční významnosti. Zároveň lze mít za to, že ocenitelnost do značné míry souvisí právě s kategorií konkurenční významnosti, resp. že se s ní do značné míry kryje. Ocenitelnost se tedy neurčuje prostřednictvím nákladů, které byly na vytvoření příslušné informace vynaloženy, ale jejich tržní či konkurenční hodnotou.
73. Přiměřeně lze odkázat i na další prameny, které vycházejí z přístupů ustálených v reprezentativní odborné literatuře; ocenitelnou „hodnotu by měly mít takové skutečnosti, které jsou způsobily ovlivnit hospodářský výsledek daného závodu, pokud by došlo k jejich porušení (vyzrazení). Ze srovnání výše uvedeného s úpravou obsaženou ve Směrnici vyplývá, že místo pojmu ocenitelnost zde článek 2 odst. 1 používá pojem komerční hodnota, přičemž uvádí, že daná skutečnost má komerční hodnotu právě proto, že je tajná. Odstavec č. 14 preambule Směrnice obsahuje požadavek, aby daná informace měla buď potenciální nebo skutečnou hodnotu. Takovou hodnotu mají v případě, že jejich neoprávněné získání, využití nebo zpřístupnění je způsobily poškodit zájmy osoby, která s touto informací oprávněně disponuje, v tom smyslu, že by to mohlo ohrozit její vědecký a technický potenciál, obchodní nebo finanční zájmy, strategické pozice nebo konkurenceschopnost, přičemž toto neoprávněné užití musí mít potenciál obrozit zájmy vlastníka obchodního tajemství. I přes odlišnou terminologii v českém právním řádu představovanou pojmem ocenitelnost a v evropské úpravě pojmem komerční hodnota, je dle mého názoru možné se domnívat, že jejich význam je velmi blízký, a s ohledem na výše uvedenou judikaturu by v praxi jeho výklad nemusel činit významnější problémy“ (Procházka, M. Právo k obchodnímu tajemství podnikatele a jeho ochrana. Diplomová práce. Právnická fakulta Masarykovy univerzity, Brno 2018/2019, s. 22-23, dostupná na <https://is.muni.cz/th/bomd0/>).
74. Ačkoliv je v daném aspektu Napadené rozhodnutí z pohledu jeho zákonnosti (odůvodnění) hraniční, přesto dle soudu může obstát, neboť k ocenitelnosti např. v bodě 31. Napadeného rozhodnutí předseda Úřadu uvádí, že „pro účely vyznačení těchto informací jako obchodního tajemství je nutné, aby požívaly alespoň ‚potencionální hodnoty‘, kterou lze spatřovat již v jejich konkurenční významnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že tyto závazky jsou interní záležitostí daného soutěžitele v rámci jeho obchodní strategie, lze, v souladu s komentářovou literaturou, uvést, že pro ostatní konkurenty na trhu požívají potenciální hodnoty v rámci hospodářské soutěže na relevantním trhu“. V obdobném smyslu se předseda Úřadu vyslovil i v bodě 37. Napadeného rozhodnutí, byť ne zcela důsledně. Soud by proto považoval za projev přehnaného formalismu, pokud by Napadené rozhodnutí rušil jen proto, aby předseda Úřadu výslovně a jednoznačně ocenitelnost informací vztáhl ke všem třem typovým kategoriím informací (viz bod 47. tohoto rozsudku), pakliže tak činí v obecném smyslu (srov. bod 23. Napadeného rozhodnutí) a minimálně ke kategoriím i) a ii), a zároveň korigoval své závěry týkající ocenitelnosti jako nákladů na pořízení informace. Být zde může existovat dojem, že ocenitelnost ve smyslu obdobném konkurenční významnosti předseda Úřadu nezhodnotil zcela konsekventně, přesto se dle názoru soudu vzhledem k okolnostem věci nemůže jednat o vadu,

kteřá by způsobovala nezákonnost (např. také nepřezkoumatelnost) Napadeného rozhodnutí. Naopak lze shledat v Napadeném rozhodnutí pojetí ocenitelnosti takové, na jaké prostřednictvím judikatury odkazuje i žalobce (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 As 280/2016-50, bod [18], či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 A 83/2015-41, bod 29.). Předseda Úřadu dle názoru soudu potenciální hodnotu informací tvořících obchodní tajemství, při vzájemné vazbě znaků konkurenční významnosti a ocenitelnosti, zhodnotil akceptovatelným způsobem.

IV. b) Ostatní žalobní námítky

75. V další části žaloby žalobce poukazyval na některé konkrétní příklady nesprávně vyznačeného obchodního tajemství v Požadovaném rozhodnutí. Zmiňuje zejména situace, kdy předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí uvádí, že některé skutečnosti nejsou žalovanému známé, resp. že tomu tak je, neboť je neeviduje ani osoba zúčastněná na řízení. Příkladem žalobce uvádí body 228., 229. a 231. Požadovaného rozhodnutí.
76. K námítce uvedené v předchozím odstavci soud ve zkratce odkazuje na bod 60. tohoto rozsudku. Sdělením toho, s jakými údaji osoba zúčastněná na řízení nekalkulovala, by mohlo vést k dovození, s jakými údaji naopak počítala a byla zde potencialita dotčení jejího obchodního tajemství (blíže viz shora).
77. V závěru žaloby se žalobce podrobně vyslovuje k principu, který se jako červená nit vine i mnohými z ostatních žalobních námitek, a to sice, že informace by ve smyslu SvInf měly být poskytovány v co nejširším rozsahu a výjimky z tohoto pravidla by měly být vykládány a aplikovány restriktivně.
78. S touto zásadou soud v obecném smyslu plně souzní. Je však třeba brát v potaz i souvislosti nyní řešeného konkrétního případu, jakož i souvislosti judikatury, na kterou žalobce odkazuje.
79. Adresně žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2015, č. j. 30 Af 38/2013-59. Tento rozsudek se týká přímo rozhodovací praxe žalovaného, a to poskytování jeho nepravomocných rozhodnutí na základě žádostí dle SvInf. Lze žalobci přisvědčit, že daný rozsudek akcentoval potřebu širokého přístupu k rozhodnutím žalovaného a s odkazem na dřívější judikaturu hovořil o tom, že jakákoli omezení poskytování informací je třeba vykládat restriktivním způsobem. Je ovšem třeba zohlednit, že tyto závěry Krajský soud v Brně formuloval v souvislosti s nesprávným výkladem žalovaného, který považoval § 123 zákona 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách za zvláštní ustanovení umožňující odepření poskytnutí informací dle SvInf. Žalovaný tak konstruoval „výluku“ z práva na informace, kterou právní řád neobsahoval. V nynějším případě žalovaný (či předseda Úřadu) postupoval dle výslovné úpravy § 9 odst. 1 SvInf. Navíc Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 6. 5. 2015, č. j. 30 Af 38/2013-59, srozumitelně uvedl, že (poté co neobstál důvod pro odmítnutí žádosti vykonstruovaný žalovaným) není vyloučeno, že přinejmenším v určitém rozsahu zde stále bude dán některý ze zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti, přičemž výslovně zmínil i institut obchodního tajemství: *„Práva a zájmy osob, ke nimž se požadovaná informace vztahuje, chrání zákon o svobodném přístupu k informacím prostřednictvím důvodů pro odepření poskytnutí informace (§ 7 - § 11). Lze dodat, že podle § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím není poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem ani porušením zákonné mlčenlivosti. Zcela na závěr pak k žalobní námítce obledně obchodního tajemství, které může být součástí rozhodnutí (pravomocného i nepravomocného) soud dodává, že dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se obchodní tajemství neposkytne; je přitom věcí povinného subjektu (správního orgánu, např. i žalovaného), jak tuto zákonnou povinnost splní. Konkrétní způsob splnění této povinnosti však není předmětem tohoto řízení. Obecně lze jen říci, že splnění této povinnosti nesmí být v kolizi s jinými povinnostmi žalovaného podle uvedeného zákona o svobodném přístupu k informacím.“*
80. Ve vztahu k nyní řešenému případu tak soud uvádí, že ochrana obchodního tajemství je zákonným důvodem pro (alespoň částečné) odmítnutí žádosti o informace; toto omezení nelze

z dále uvedených důvodů vykládat ani tak „restriktivně“, jako spíše proporcionálně a v souladu s legitimním cílem, jímž je právě ochrana obchodního tajemství (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2015, č. j. 30 A 38/2013-59, v kontextu jím rozhodované věci: „*Omezení práva na informace by v daném případě nesledovalo ani žádný legitimní cíl, a nebylo by tak proporcionální.*“). V současném sporu totiž nejde „jen“ o předvídatelnost, transparentnost či kontrolu rozhodovací činnosti žalovaného, nýbrž o ochranu práv soukromoprávního subjektu. Jakkoli lze totiž obecně souhlasit s tím, že za splnění zákonných podmínek by o rozhodovací činnosti veřejné moci a nakládání s veřejnými prostředky měla mít veřejnost co nejrozsáhlejší informace (v tomto smyslu viz žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 219/2017-45), tak to nelze tak jednoduše tvrdit v případě informací o soukromoprávních subjektech, které nakládají se (svými) soukromými prostředky. K tomu soud poznamenává, že část judikatury k problematice obchodního tajemství dle § 9 SvInf souvisí s úpravou dle § 9 odst. 2 SvInf, dle kterého „[p]ři poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství“. Právě v tomto kontextu, který však je nyní (jak bylo popsáno výše) odlišný, považuje zdejší soud za zcela přiléhavý restriktivní přístup i k ochraně „obchodního tajemství“ subjektu, který je příjemcem veřejných prostředků (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2017, č. j. 8 A 16/2016-73, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2017, č. j. 5 A 176/2014-90, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002-37, publikovaný pod č. 654/2005 Sb. NSS).

81. Na tomto místě soud dodává, že dle jeho názoru se anonymizované informace týkaly primárně osoby zúčastněné na řízení a jejího obchodního tajemství, a nikoli rozhodovací praxe žalovaného, jak žalobce namítá v souvislosti s anonymizací použitých metodik (v tomto směru se jedná o obdobnou situaci jako v případě žalobcem zmiňovaných údajů, jimiž „nikdo nedisponuje – k tomu viz např. bod 60. tohoto rozsudku). K tomu se dle názoru soudu předseda Úřadu dostatečně vyjádřil v bodě 41. Napadeného rozhodnutí.
82. Soud tedy k argumentaci týkající se nutnosti restriktivního přístupu k výlukám z práva na informace uvádí, že se na základě přezkoumání Napadeného rozhodnutí (v souvislosti s Požadovaným rozhodnutím) domnívá, že byly dány podmínky pro „anonymizaci“ obchodního tajemství osoby zúčastněné na řízení v aplikovaném rozsahu. Žalovaný dle názoru soudu postupoval tak, že proporcionálně chránil předmětné obchodní tajemství a zároveň byla zachována možnost kontroly jeho rozhodovací činnosti ze strany veřejnosti.

V. Závěr a náklady řízení

83. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
84. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
85. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá. Soud dodává, že osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud uložil žalobci nahradit jí náklady řízení dle § 50 odst. 5 s. ř. s. věty druhé („*Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.*“). Soud neshledává, že by zde byly dány „důvody zvláštního zřetele hodné“. Ostatně ani osoba zúčastněná na řízení neuvádí nic, co by její případ „povyšovalo“ nad běžné

případy, kdy osoby zúčastněné na řízení uplatňují v řízení před správními soudy svá práva dle § 34 s. ř. s.; není zde dán důvod pro „aktivaci“ zmiňovaného ustanovení, jehož aplikace přichází na pořad dne jen výjimečně a v kvalifikovaných případech.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu